

Zdání demokracie

Autor: Gilad Atzmon

V den voleb nespočet progresivních a liberálních komentátorů napříč mediálním mainstreamem snad trochu neuváženě připouštělo, že ve skutečnosti nejde ani tak o souboj „Trump vs. Biden“, jako spíš o „cestu, po níž se Amerika vydá“, tedy budoucnost veřejného diskurzu i života ve Spojených státech. Liberálové dávali najevo neochvějné přesvědčení, že skoro 100 miliony hlasy odevzdanými ještě před termínem voleb Američané zcela jednoznačně odmítli všechno, co bychom mohli být jen vzdáleně nazvat „konzervativními hodnotami“. Věřili, že Amerika už se rozhodla. Nezbyvá mi tak než usoudit, že volby vnímali jako pouhou formalitu, skutečná bitva měla podle nich být dávno vyhraná.

Už o pár hodin později ale bylo nad slunce jasnější, že průzkumy nálad veřejnosti zas jednou selhaly na celé čáře. „Trumpisté“ se tedy nevypařili jako pára nad hrncem. Jejich počty narostly a dokonce se nečekaně uchytili v některých demografických oblastech, tradičně spjatých s demokratickou politickou mašinerií.

Jasně poselství voleb zní, že **Amerika je podobně jako většina západních států rozdělena na dvě nepřátelené části společnosti, jež nemají mnoho společného.** Mnohem znepokojivější je však to, že ani jedna ze stran se s tou druhou nedokáže vystát.

A přestože jsou levičáci, progresivci a liberálově přesvědčeni o pravdivosti svých myšlenek do té míry, že je neváhají vynucovat autoritářskými až tyranskými způsoby, přinejmenším stejný počet Američanů těmto hodnotám nevěří nebo je přímo odmítá. Značná část Ameriky o tento identitární obrat ani v nejmenším nestojí; nevěří, že pohlaví nejsou jen dvě. Největším zklamáním pro Demokratickou stranu pak hádám bude skutečnost, že část příslušníků koalice „rozmanitých menšin“, jak je s oblibou nazývají, změnila strany a stala se hlasitými Trumpovými příznivci.

Kubánská fusion kapela hraje „Budu hlasovat pro Donalda Trumpa“

Vysvětlení je nasnadě. Demokraté nabízejí černochoům, gayům, Hispáncům a tzv. „menšinám“ jen **věčné rozmělnění** v nevábne směsici „spojenectví Druhých“. Republikáni jim naopak slibují bezprostřední integraci do amerického života obyčejných lidí. Stačí vám k tomu pořídit si rudou Trumpovu kšiltovku a zajít na nejbližší trumpovský mítink ve vašem městě nebo okolí. Tato nejzákladnější existenční vzájemnost bývala doménou levicového revolučního diskurzu, populistická cunami politického odporu se z ní stala až v prostředí pravicového populismu.

Žijeme ve světě převráceném naruby. Z Republikánské strany se tak stává domov amerických dělníků, kteří vyznávají silné rodinné hodnoty, Boha, pracovitost a považují se za „Američany“. Z Demokratické strany, která se od svého vzniku označovala za hlas těchto pracujících vrstev, se postupně vyvinul velkoměstský identitární konglomerát. Kolektiv lidí, kteří všechna svá prohlášení uvozují ztotožněním se svou biologií: „jako žena“, „jako gay“, „jako trans“, „jako černocho“, „jako Žid“.

V tomto převráceném světě nakonec levice přijala za své ty nejostudnější a nejproblematictější prvky hitlerovské ideologie: na rozdíl od italských fašistů a jejich „socialismu italského národa“ nebo raně nacistického pojetí „rovnosti německy hovořících národů“ Hitler trval na „socialismu jedné rasy“. Byl pevně přesvědčen, že politika je u lidí neměnnou funkcí jejich biologie. **Oproti tradičně inkluzivnímu levicovému třídnímu myšlení tlačí současná levice k biologicky pojaté politické identifikaci: „jako žena“, „jako gay“, „jako trans“, „jako černocho“ atd. Republikáni se naopak krok za krokem přibližují univerzální třídní politice.**

Ráno 3. listopadu se liberální tisk hotovil vyhlásit triumf filozofie „jako xyz...“. Za stávající situace se však nevraživost mezi „jako xyz“ lidmi a „Američany“ lehce může vyhrotit do skutečného, krvavého konfliktu, jelikož nikdo v Americe ani nikde jinde zdá se neví, jak sjednotit lidi pod záštitou národní příslušnosti. Opakuji, nejedná se o výlučně americký problém, tutéž dělicí linii a neschopnost politiků předložit jednotící vizi pozorujeme ve všech západních zemích.

Ve čtvrtek se velice dařilo akciím na Wall Street. Komentátoři se domnívali, že naši oligarchové a finančníci nadšeně vyhlíží Bidenův pravděpodobný volební triumf. Není však vyloučeno, že Wall Street už si s radostným očekáváním brousí zuby spíš nad scénáři **možné občanské války** – když spolu soupeří jednotlivé lidové frakce, kapitalismu, mamonářství a lichvě a jejich bezbřehé apoteóze nestojí nic v cestě, což je voda na mlýn Wall Street.

Zdá se tak dost dobře možné, že v našem globálním vesmíru, ve světě, kde jsou všechny problémy prezentovány jako „globální hrozby“ – globální oteplování, globální finanční nestabilita, globální pandemie – je právě nesmiřitelná občanská válka ideálním stavem, v němž nás globální kapitalismus chce mít. **Demokracie a pohádky o politické volbě tak jsou pouhou kamufláží, která má posílit představu, že stávající chaos je pouze naší vlastní vinou nebo volbou.**

Úvaha Gilada Atzmona The Democratic Facade vyšla na osobních stránkách autora 7. listopadu 2020.